

Usnesení

Krajský soud v Praze projednal v neveřejném zasedání konaném dne 7. listopadu 2019 **stížnost odsouzeného Jiřího J. [REDAKCE], narozeného [REDAKCE]**, proti usnesení Okresního soudu v Kladně ze dne 20. září 2019, číslo jednací 6 PP 126/2019-27, a rozhodl

takto:

Podle § 148 odstavec 1 písmeno c) trestního řádu se stížnost odsouzeného **zamítá**.

Odůvodnění

Napadeným usnesením okresní soud podle § 88 odst.1 tr. zákoníku zamítl žádost odsouzeného o podmíněné propuštění z výkonu trestu, který mu byl uložen rozhodnutím Okresního soudu v Kolíně ze dne 5.1.2017 sp.zn. 8 T 158/2016, Okresního soudu Praha- východ ze dne 25. 8. 2014 sp.zn. 2 T 106/2014 a Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 20. 7. 2016 sp.zn. 4 T 47/2015. Dospěl totiž k závěru, že odsouzený sice vykonal 18. 8. 2019 polovinu trestu a svým chováním v jeho průběhu prokázal polepšení, nicméně podle jeho názoru u něho nelze očekávat vedení řádného života. Poukázal na to, že smyslem podmíněného propuštění není, aby každý pachatel, který se chová řádně, byl podmíněně propuštěn bez zřetele na to, jaká je jeho prognóza dalšího chování. Právě v tom shledává soud I. stupně zásadní riziko, neboť odsouzený má 13 záznamů v rejstříku trestů, ve výkonu trestu odnětí svobody je již potřetí. Přes uložené a vykonané tresty odnětí svobody však opakovaně páchal zejména majetkovou trestnou činnost. Teď má aktuálně zajištěno zaměstnání, má poměrně vysoké dluhy a vyživovací povinnost. V minulosti si ostatně sám nikdy zaměstnání také neudržel. Pokud na něho bylo působeno tresty nespojenými s odnětím svobody, vždy selhal. Z tohoto důvodu shledal soud I. stupně riziko recidivy v jeho případě velmi vysokým.

Proti tomuto usnesení podal odsouzený v zákonné lhůtě stížnost. Namítá v ní, že zajištěné zaměstnání pro něj představuje významný motivační faktor, soud I. stupně však to nevzal dostatečně v úvahu. Mechanicky tak dovodil riziko jeho recidivy pouze z faktu, že byl v minulosti opakovaně odsouzen. S tímto postupem odsouzený nesouhlasí, navrhuje proto, aby bylo napadené usnesení zrušeno a on podmíněně propuštěn.

Z důvodu podané stížnosti přezkoumal krajský soud jako soud druhého stupně správnost výroku napadeného usnesení i řízení, které předcházelo, v rozsahu stanoveném v § 147 odst. 1 trestního řádu, avšak stížnost odsouzeného neshledal důvodnou.

Je tomu tak proto, že okresní soud provedl řízení, které proběhlo v naprostém souladu s trestním řádem, v něm opatřil a důsledně posoudil všechny podklady potřebné pro rozhodnutí, dospěl tak k závěrům, které mají v provedených důkazy plnou oporu a žádné pochybnosti nevzbuzují. V odůvodnění napadeného usnesení přitom vysvětlil srozumitelně, jak uvažoval při posuzování žádosti odsouzeného a z jakého důvodu jí nevyhověl. Za tohoto stavu, když stížnostní soud se s jeho závěry ztotožňuje, je možno odkázat na odůvodnění napadeného usnesení.

Nicméně soud II. stupně považuje za potřebné uvést, že závěr okresního soudu o zvýšeném riziku recidivy je právem vystaven na skutečnosti, kdy kriminální kariéra odsouzeného začala v roce 2006, a to nejprve způsobem, kdy se choval nedisciplinovaně (řídil motorová vozidla, ačkoli mu to bylo zakázáno). V roce 2008 ještě vykonal alternativní trest, nicméně v následujícím období vždy musely být alternativní tresty přeměněny na nepodmíněné tresty

odnětí svobody. Ty vykonal 21. 8. 2012, šlo o tresty uložené i za majetkovou trestnou činnost. Ani poté co odsouzený vykonal poslední nepodmíněný trest odnětí svobody, však nežil řádným životem, jak správně okresní soud akcentoval. Trestnou činnost, za níž uložený trest aktuálně vykonává, totiž začal páchat již záhy poté, neboť 12. 4. 2014 odcizil své přítelkyni hotovost, následně v červnu 2014 řídil motorové vozidlo, ačkoli rozsudkem Okresního soudu Praha východ ze dne 27. 5. 2011 mu byl uložen mimo jiné trest zákazu činnosti. Tato jeho trestná činnost byla postižena rozsudkem Okresního soudu Praha-východ ze dne 25. 8. 2014 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 20. 11. 2014 sp.zn. 12 To 426/2014. Byť se mu dostalo v tomto případě opět dobrodiní v podobě trestu nespojeného s omezením osobní svobody (byl odsouzen k trestu odnětí svobody, jehož výkon byl podmíněně odložen s dohledem), ve zkušební době podmíněného odsouzení spáchal další trestnou činnost a to tu, za kterou byl odsouzen Obvodním soudem pro Prahu 8 ze dne 20. 7. 2016, kdy mu byl za další majetkovou trestnou činnost při současném zrušení výroku o trestu z rozsudku Okresního soudu v Kolíně z 2. 2. 2016, jimiž byl postižen za přečin zanedbání povinné výživy, uložen nepodmíněný trest odnětí svobody, který aktuálně vykonává. Přitom již po vyhlášení tohoto odsuzujícího rozsudku se dopustil další majetkové trestné činnosti, za níž byl odsouzen nejprve rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 26. 8. 2016, ve vztahu k němu ovšem byl potom ukládán souhrnný trest rozsudkem Okresního soudu v Kolíně ze dne 5. 1. 2017, a to za trestný čin zanedbání povinné výživy.

Pokud tedy odsouzeného od spáchání trestné činnosti (opakovaně stejného typu) nedokázaly odradit alternativní tresty ani tresty podmíněně odložení, ani běžící trestní stíhání, stejně jako skutečnost, že již vykonal i nepodmíněný trest odnětí svobody, právem okresní soud považuje riziko jeho dalšího selhání v případě podmíněného propuštění za vysoké. Ani odsouzeným deklarované příslibené zaměstnání na této situaci nemůže nic změnit, neboť rozsah jeho předchozího selhání je skutečně velmi vysoký. Z tohoto důvodu shledal stížnostní soud napadené usnesení zcela zákonným a odůvodněným, k žádnému pochybení nedošlo ani v předcházejícím řízení. Stížnost odsouzeného proto nemohla být shledána důvodnou a byla podle § 148 odst. 1 písm. c) trestního řádu zamítnuta.

Poučení

Proti tomuto usnesení není další řádný opravný prostředek přípustný.

Praha 7. listopadu 2019

Mgr. Josef Gotěk v.r.
předseda senátu